

TK

Vztahy

Svatba se odkládá na neurčito

S Ditou jsem se seznámil před patnácti lety na dovolené v Chorvatsku. Bylo jí devatenáct, byla krásná a sexy a po několika dnech jsme spolu začali spát.

Tu dvoutýdenní dovolenou jsme tehdy v podstatě promilovali. Krátce po návratu jsme spolu začali žít v mé garsonce a žilo se nám hezky, možná proto, že hlavním pojátkem našeho vztahu byl sex.

Vadilo mi, že je Dita líná. S uklízením se moc nepárala a s vařením vůbec, krmili jsme se pizzami a tu a tam si zašli na večeři.

Rodinu jsme neplánovali, ale taky jsme nedělali nic pro to, abychom ji neměli. Dítě bylo jednadvacet, když poprvé otěhotněla, a za devět měsíců přišla na svět Natálka. Začali jsme se bavit o svatbě, ale ne a ne se shodnout na tom, jak by měla vypadat. Já chtěl skromnou a komorní. Dita velkolepou, s bohatou účastí veškerého příbuzenstva a přátel. Svatbu jsme tehdy odložili a Dita mezitím opět otěhotněla. Narodil se Filip.

Žít v garsonce s rodinou bylo neúnosné. Vzal jsem si hypotéku a přestěhovali jsme se do bytu tři plus jedna na sídlišti. Děti měly konečně vlastní pokojík a my s Ditou taky, takže se nám, asi ze samé radosti, podařilo počít třetí dítě. Za devět měsíců se narodil Aleš.

Měli jsme tedy tři děti, ale stále jsme žili na „psí knížku“. To se nelíbilo ani Dítě, ani našim rodičům, v podstatě ani mně ne, protože mě svíral pocit, že se zříkám odpovědnosti za rodinu.

Takže svatba ano, ale skromná a komorní. Jenže Dita nesouhlasila. Trvala na bílé róbě, zástupech hostů, hostině a nejlépe i přítomnosti televizních kamer a bulvárních novinářů. Řekl jsem, že nehodlám utrácet peníze za nákladný obřad. Platíme přece hypotéku a nemáme na rozhazování.

Tím jsem se ovšem Dity velice dotkl. Krásná svatba není přece žádné rozhazování! A ona si ji zaslouží, vždyť mi porodila tři děti. Jsem škudlil a sobec.

Co na tom, že mám dvě zaměstnání, to je přece normální, když živím rodinu a Dita nepracuje. A že mi nevaří? Ani dětem? Je unavená! Copak to nechápu?

Nechápu, protože Natálka je anemická a Filip má celiakii. Dita ale nevaří ani jemu. Kupuje mu bezlepkové sušenky. A tak Filipa už přerostl jeho o dva roky mladší bráška Aleš.

Martin

Zaznamenala Dagmar Morenová

Názor psychologa

Nesezdaná soužití, faktická manželství, život na psí knížku, případně na hromádce (čeho!?), asi bychom našli ještě pár dalších výroků, jimiž dáváme najevo, že někdo s někým žije a jejich soužití má téměř všechny atributy běžného manželství, až na jednu drobnost. Když si kdysi můj známý našel partnerku s cca pětiletým synkem, představoval jej ten synek na setkání větou – „to je můj táta, ale svatba ještě nebyla“. Pravdou je, že bývalé Československo bylo zemí s extrémně vysokou sňatečností. Jen 3,7% žen se nikdy neprovdalo a 5,4% mužů se nikdy neoženilo. O nesezdaných soužitích se u nás mluvilo jako o „skandinávském modelu“. Pokusit se o něj v našich podmínkách mohl jen ten, kdo chtěl platit vyšší daně, neměl mít šanci na vlastní bydlení a přál si být vnímán jako exot, jehož děti budou terčem útrpného posměchu. Za posledních cca 25 let se situace dramaticky změnila, ve velkých městech a průmyslových aglomeracích se již cca 50% dětí rodí mimo manželství. Což nejsou děti ze vztahů typu „svedená a opuštěná“, ale z párů, kde „svatba ještě nebyla“ (a možná ani nebude).

Jen na okraj – kdyby jediným rizikovým faktorem naší dnešní dvojice byl odlišný názor na to, jak opulentní by měl být případný svatební obřad, pak by na tom byla výrazně lépe, než ve skutečnosti je. Lenost a značná míra nezodpovědnosti nadělají zřejmě mnohem horší paseku.

Petr Šmolka